

AMPA IPSE BLOC ... un espai per a la comunicació i per a la participació.

Fills sobreexposats a Facebook

01/04/2014 — ampaipse

[About these ads](#)

Els experts alerten dels riscos que comporta la tendència a exhibir imatges dels Fills a les Xarxes socials: les fotos són per sempre.

Sense caure en alarmismes, els experts alerten del risc que corren els pares que sobreexposen els seus fills a les xarxes socials, com ara Facebook. D'una banda, no sempre es té en compte que les fotos que es penjen a internet després són impossibles d'esborrar. De l'altra, els especialistes alerten que són els joves els que han de configurar la seva pròpia identitat digital, sense rebre interferències per part dels pares. **Els fills hereten una genètica, s'intenta donar-los una bona educació i, això és nou, molts dels nens d'avui dia es trobaran d'aquí a uns anys amb una biografia digital construïda pels seus pares.** El costum cada dia més estès de penjar fotos –en aquest cas de la canalla– a les xarxes socials ja té nom: l'oversharenting (pares que sobrecomparteixen). I el mateix nom convida a la reflexió crítica, a plantejar-se on s'ha de posar la frontera a l'hora d'ensenyar l'àlbum familiar al món digital.

La Vanguardia – CRISTINA SEN

NORA RODRÍGUEZ, PEDAGOGA “Els nois han d'armar la seva pròpia identitat; no pot venir donada de fora”

RAMON ARNO, ADVOCAT “Qualsevol imatge la poden utilitzar altres persones i arruïnar una vida”

J.R. UBIETO, PSICÒLEG “No hem de ser alarmistes, però es necessita una part opaca per conviure”

El primer que cal tenir en compte és que avui dia **el que apareix a internet és immortal**, recorda Ramon Arno, advocat de La Família Digital. No desapareix mai, pot estar a l'abast de tothom, i, depèn del que es pengi, un nen es pot trobar al cap d'uns anys amb un llibre obert sobre la seva vida que, a més, no ha triat escriure.

Els nens d'ara són nadius digitals, la societat adulta està pendent i “preocupada” per l'ús que fan de les xarxes socials, però ha arribat el moment de fixar-se en què hi fan els grans. La construcció de la identitat d'un nen, d'un adolescent, és complexa, assenyala la pedagoga Nora Rodríguez. Avui –sobretot els adolescents– se socialitzen al món real i en el virtual. I en aquest procés de construcció no és bo que hi hagi tota una biografia digital feta. **Els joves han d'armar la seva identitat en funció del que creuen particularment, del que volen assumir, i no en funció d'una cosa que ve de fora.**

És clar que tot depèn de què es comparteix a les xarxes, però el debat ja hi és. Primer de tot, **els experts recorden que ningú no ha de fer a internet el que no faria en la vida “real”.** “Algú pararia pel carrer un estrany per ensenyar-li segons quines fotos dels seus fills?”, es pregunten en veu alta. Es tracta, doncs, d'actuar amb una certa prudència (vegeu la informació adjunta), però entenent el canvi d'escenaris: abans el públic de les activitats dels fills –recollides en fotografies de paper– era la família; ara pot ser tothom sense que un se'n adoni. Abans la privacitat podia començar quan es tancaven les portes de casa; avui hi ha portes obertes a dins.

Els pares han de dubtar d'aquesta imposició generalitzada que la societat ha de ser transparent i tot s'ha de compartir, assenyala Nora Rodríguez, perquè impliquen els fills sense que ells hi hagin dit res. Aquesta transparència suposa estar sotmès a la mirada de l'altre, i cal pensar també en la mirada que tindran els fills quan es vegin en el futur.

Adults i joves naveguen en un món en el qual el concepte d'intimitat ha canviat. Es parla d'extimitat, o d'intimitat exposada, on el fet de ser mirats cobra valor. De vegades, assenyala el psicòleg José Ramón Ubieto, s'han de deixar coses velades, perquè el pudor té una funció psicològica. Hi ha gent que no suportaria la nuesa de l'altre, i ocultar permet també viure. “Ni nosaltres mateixos no sabem per què fem algunes coses –comenta–. El subjecte té unes parts opaques, i aquesta és una condició per a la convivència”.

Ubieto és més relativista a l'hora d'analitzar què pot passar, com influiran aquestes biografies digitals que potser es trobin els nens d'avui dia. En primer lloc, perquè considera que moltes coses són efímeres. Facebook pot caure en desús, la sobreexposició de la intimitat pot donar lloc a una tendència contrària i, en qualsevol cas, recorda que totes les novetats i les incògnites que generen sobre el futur donen lloc a un cert alarmisme.

Tanmateix, el terme oversharenting, que es va encunyar en un article a The Wall Street Journal, respon a una pregunta lògica. **Si s'adverteix els nens sobre les**

conseqüències de penjar segons què a les xarxes socials, també convé plantejar-se què fan els pares, tot i que ho facin de bona fe. No només es tracta de pensar en els usos delictius que algú pot fer d'una fotografia, sinó també de la vida quotidiana. Qualsevol imatge, assenyala l'advocat Arno, la poden fer servir terceres persones i acabar arruïnant la seva vida per coses que ara es comparteixen sense pensar. "Nosaltres no vam tenir aquesta vida exposada i també cal pensar que el que ens sembla innocu pot ser molest per a ells", recalca.

No es pot predir què passarà amb la privacitat dels nostres fills perquè és la primera generació que creix exposada a les xarxes socials. Cal tenir en compte, però, que no s'han creat per protegir la seva identitat. Si els adults ja han fet algun mea culpa per haver arribat tard a explicar com evitar riscos a internet, també és el moment de pensar com afecten els usos dels grans.

El creixement, la maduració dels nens, no és lineal; no és un moviment constant cap endavant, una seqüència fotogràfica. Per avançar, es pot necessitar fer un pas enrere, assenyala Rodríguez, i en aquestes etapes hi ha un moment de desafecció

cap als pares i desinterès. Cal preguntar-se, per exemple, si una noia tímida vol que la seva vida estigui exposada o si preferiria triar ella mateixa com surt retratada i en quins escenaris, potser en els que és més competitiva; això és per posar un exemple light i sense entrar en eventuais casos de burla, manipulació de les imatges, bullying o assetjament.

Cal evitar confondre, malgrat que de vegades és difícil, el fill amb un mateix, projectar-s'hi. Això ha passat sempre –i com és lògic requereix un esforç de reflexió per part dels pares–, però avui passa en una societat en la qual, segons plasma l'antropòloga Paula Sibila a *La intimidad como espectáculo*, es premia l'"exhibició pública del jo"; en la qual donar valor a alguna cosa significa mostrar-la. Si bé això permet ser creatiu, també suposa, explica, una necessitat de construir-se partint de la mirada de l'altre exclouent la possibilitat "de refugiar-se en un mateix". Amb les conseqüències que pot tenir.

Veurem els fills esborrant l'empremta digital que els pares han deixat? Avui no se sap. Però igual com en la vida sense xarxes socials cadascú té dret a construir-se la seva pròpia identitat, els nens d'avui dia també han de fer-ho com sempre, a casa, a l'escola, al carrer i en el món virtual. És un terreny nou, sobretot quan es pensa quina repercussió tindrà en el futur. **Però sempre cal recordar que la intimitat ens protegeix.**

La pedagoga Nora Rodríguez desgrana las claves de la educación en la era digital

Arxivat a Adolescència, Pares, xarxes socials. Deixa un Comentari »

« Interessant resposta econòmica a una noia que s'oferia per casar-se amb un milionari

AMPA IPSE NEWS #035 »

Create a free website or blog at WordPress.com. | The Garland Theme.

Follow

Follow "AMPA IPSE BLOC ... un espai per a la comunicació i per a la participació."

Powered by WordPress.com